

N:o 201.

Af herr **G. Erikson** i Myckelgård, om skrifvelse till Kongl. Maj:t
med begäran om framläggande af förslag till ändring af
§§ 12 och 23 Riksdagsordningen.

Det synes vara en sjelfskrifven sak att den, som är satt till att stifta lag och ordning, de der skola gälla för hela riket, också bör ega någon närmare kännedom om de särskilda landsändar som bilda riket. Och denna detaljkännedom om fäderneslandet hos lagstiftaren torde i få land vara så behöflig som i Sverige. På grund af landets jemförelsevis mycket stora utsträckning i norr och i söder uppstå nemligen som bekant inom egna landamären icke blott klimatiska olikheter hvar till intet europeiskt land utom Ryssland bjuder något motstycke, utan tillika skiljaktigheter i näringsfång, lefnadssätt och folklynne, hvilka hvar för sig betinga nödigt aktgifvande och varsamhet från lagstiftarens sida.

Nu är dock, gu'nås så visst, hos flertalet af Svea rikets lagstiftare kännedomen om modren Svea ganska torftig eller bristfällig och det lider intet tvifvel, att denna bristande insigt i de »lokale Forhold» icke sällan inverkar menligt på ett ärendes behandling och någon gång kommer både förargelse och verklig skada åstad.

Följden blir också den, att vi, i stället för en allmän dominerande svensk patriotism, få en hel upplaga af, om jag så får uttrycka mig, rivaliserande lokalpatriotismer, en skånepatriotism, en östgötapatriotism, en norrlandspatriotism o. s. v. Det är äfven allt för väl bekant från vår riksdagshistoria, hurusom denna söndrande och ofta alltför egoistiska ortspatriotism mer än en gång genom mer eller mindre tvetydiga

öfverenskommelser på det helas bekostnad drifvit sina önskningsar igenom. Men detta kan aldrig, frånsedt andra faktorer, fullständigt förebyggas, så länge som de nuvarande förhållandena i berörda afseende i vårt land få råda. Ty den inskränkning och den afsöndring, hvori många riksdagsmän växa upp och lefva, måste enligt sakens natur i regeln alstra en ensidighet, en begränsning af vyerna och en om än omedveten fördomsfullhet, som icke kunna vara helsosamma för riksdagsfrågornas rätta och lyckliga lösning.

Nu är det en känd sak, att staten både hos oss och i utlandet består af fria resor åt en mängd kategorier folk, under förutsättning att dessa resor direkt eller indirekt skola komma det allmänna till godo. Jag kan icke se något skäl, hvarför icke ett lands lagstiftare såsom sådane, hvilka det ju i första rummet tillkommer att tillgodose och vaka öfver riksintressena, borde kunna få åtnjuta samma förmåner från statsverkets sida, som komma berörda personer till del.

Häremot vet jag väl att mången skall invända, att vill riksdagsman resa för att studera land och folk, må också riksdagsman betala kalaset. Härpå svarar jag, att en stor del riksdagsmän särdeles ur Andra Kammarens led icke ha råd att sjelfva bekosta dylika forskningsfärder och att ensamt tidens tillsättande icke är en ringa uppoffring. Hvad speciellt angår ledamot af Första Kammaren är det nog att erinra om de dryga ekonomiska offer de såsom arvodelösa i alla fall få bringa staten. Naturligtvis är det icke min mening, att herrar riksdagsmän skola i obegränsad skala och alldeles okontrolleradt få resa och bese fosterlandets skilda bygder. Men jag föreställer mig, att, derest man vill sjelfva saken, det icke skall stöta på några särdeles stora svårigheter att i detta afseende till missbruks förekommande träffa nödiga bestämmelser.

På grund af hvad jag sålunda i korthet anfört får jag vördsammast föreslå,

det Riksdagen behagade besluta att ingå till Kongl. Maj:t med anhållan, det Kongl. Maj:t ville framkomma med förslag till sådan ändring af riksdagsordningens 12:te och 23:dje §§, att det medgifves riksdagsman en gång under riksdagsperioden resa fritt fram och åter på statens jernvägar för att se och lära känna landets olika delar.

Stockholm den 31 januari 1890.

Gustaf Erikson
i Myckelgård.